

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 19Csp/52/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120203470
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Baranová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8120203470.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Danielou Baranovou v spore žalobcu: L. P., Z.. XX.X.XXXX, K. B. B. XX, XXX XX B., zastúpeného JUDr. Igor Šafranko, Advokátska kancelária, so sídlom 089 01 Svidník, ul. Sovietskych hrdinov 163/66 proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598 zastúpenému JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, IČO: 42 185 190, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 466,66 eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi 466,66 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. P r i z n á v a žalobcovi vo vzťahu k žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 11.3.2020 domáhal voči žalovanému zaplata sumy 466,66 eura a náhrady trov konania, pričom svoju žalobu odôvodnil tým, že „v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29C/405/2015 si uplatňoval voči žalovanému nárok na určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a nárok na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. V tomto konaní bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný, v oboch uplatňovaných nárokoch, rozsudkom Okresného súdu Prešov, pod sp. zn. 29C/405/2015, z 24.3.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 20Co/91/2017, z 27.3.2018, ktoré sa stali právoplatnými 19.4.2018. Finančné zadostučinenie požaduje vo výške 466,66 eura, zodpovedajúcej sume 2/3 administratívneho poplatku, ktorý by musel žalovanému zaplatiť, ak by sa úspešne nedomohol určenia jeho neprijateľnosti.

2. Žalovaný vo vyjadrení doručenom súde dňa 11.5.2020 namieta splnenie zákonných podmienok pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia s tým, že nedošlo k porušeniu práv alebo povinnosti ustanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch a osobitnými predpismi, ani nedošlo k úspešnému uplatneniu porušeného práva a povinnosti. Primeranosť zadostučinenie nie je adekvátna. Poukázal na to, že žalobcovi bolo priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda pokiaľ primerané finančné zadostučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenie nemajetkovej ujmy, tak v danom prípade došlo k náprave tohto pochybenia.

3. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 9.2.2021 súd návrhu v celom rozsahu vyhovel, avšak na odvolanie žalovaného uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.5.2021 bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s vysloveným právnym názorom a pokynom odvolacieho súdu vysloveného v bode 9. rozhodnutia, že „ z hľadiska výšky priznávaného primeraného finančného zadostučinenia v prvom rade žalobca musí tvrdiť a označiť dôkazy na individualizáciu nároku. Pre určenie výšky nároku musí objektívne, vzhľadom na povahu,

intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku preukázať, ako ho pociťoval a prežíval. Následne prvoinštančný súd pri stanovovaní výšky priznaného primeraného finančného zadosťučinenia odôvodní priznanú výšku presvedčivo, lebo výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobkyne. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktne držať ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila, resp. ktorá jej vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie, resp. na kompenzáciu majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany“.

4. Súd vykonal opätovne dokazovanie oboznámením listinných dôkazov a to: spis tunajšieho súdu vo veci 29C/405/2015 a z neho okrem iného aj zmluva o úvere zo dňa 14.1.2015, žiadosť o úver, zápisnica o pojednávaní zo dňa 29.6.2016 a doplnil dokazovanie písomným vyjadrením žalobcu a zistil tento skutkový stav:

5. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 8.10.2015 sa žalobca voči žalovanému domáhal určenia, že úver zo Zmluvy o úvere č. 804300547 zo dňa 14.1.2015 uzavretej medzi účastníkmi konania je bezúročný a bez poplatkov; ako aj určenia, že zmluvná podmienka v Zmluve o úvere č. 804300547 zo dňa 14.1.2015 uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach - bod 10) o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny, zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľná“, pričom svoju žalobu zdôvodnil tým, že „dňa 14.1.2015 uzatvoril so žalovaným zmluvu o úvere č. 804300547 vo výške 800 Eur za poplatok vo výške 700 Eur s tým, že celkovú čiastku vo výške 1.500 Eur žalovanému zaplatí v 12 splátkach po 125 Eur. Spolu teda mal žalovanému vrátiť 1.500 Eur a tak poplatok z predmetného úveru predstavoval 87,5 %.

6. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 24.3.2017 č.k. 29C/405/2015-96 bolo o jeho žalobe rozhodnuté tak, že „určil, že úver zo zmluvy o úvere č. 804300547 zo dňa 14.1.2015 uzavretej medzi stranami sporu je bezúročný a bez poplatkov, ako aj určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. 804300547 zo dňa 14.1.2015 uvedená vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v bode 10 - o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pričom v odôvodnení tohto rozsudku súd konštatoval, že v danom prípade súd dospel k jednoznačnému záveru, že predmetný zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským, keďže žalovaný ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalobca síce predmetnú zmluvu uzatváral ako fyzická osoba - podnikateľ, avšak finančné prostriedky poskytnuté z úveru použil na osobnú spotrebu. V úverovej zmluve nielenže absentuje podpis žalobcu pod vyhlásením, že úverové prostriedky sú mu poskytované na účel podnikania, ale v žiadosti o poskytnutie úveru písomne vyhlásil, že uviedol pravdivé údaje o svojich príjmoch a výdavkoch pre účely posúdenia jeho bonity veriteľom v zmysle ust. § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Pokiaľ ide o vyznačenie účelu poskytnutého úveru, ide podľa názoru súdu o nekalú obchodnú praktiku žalovaného konštatovanú už vo viacerých rozhodnutiach všeobecných súdov SR, ktorým žalovaný účelovo obchádza ustanovenia chrániace spotrebiteľov, aby sa tým vyhol posúdeniu predmetného zmluvného vzťahu podľa zákona o spotrebiteľských úveroch.

7. Na odvolanie žalovaného rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 20Co/91/2017-116 odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, pričom v bodoch 10. A 11. Svojho rozhodnutia uviedol, že „Je potrebné konštatovať že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že v predmetnej zmluve nie je uvedený termín konečnej splatnosti úveru, ročná úroková sadzba, ročná percentuálna miera nákladov, priemerná hodnota RPMN, čo spôsobuje, že v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy medzi účastníkmi, je potrebné takýto úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

8. Z písomnej výpovede žalobcu zo dňa 16.2.2022 súd zistil, že „v súvislosti s rozhodnutím súdu vo veci 29C/405/2015, išlo o priaznivý následok, nakoľko bol vo veci úspešný rozsudkom z 24.3.2017, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 20Co/91/2017, z 27.3.2018, čo pociťoval a prežíval pozitívne. Samotné súdne konanie ho zaťažovalo len v rozsahu vyplývajúceho z právnej úpravy práv a povinností strany v konaní. Základné konanie trvalo od podania žaloby 8.10.2015, po

právoplatnosť rozsudku 19.4.2018. Pociťoval a pociťuje, trpkosť a sklamanie z toho, že žalovanému bolo umožnené dlhú dobu obohacovať sa na úkor spotrebiteľov, porušovaním spotrebiteľského práva, využívajúc nevedomosť spotrebiteľov. V značnom rozsahu sa to týka aj jeho, lebo sa stal obeťou praktík žalovaného viacnásobne a opakovane.“

9. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd právne uzatvára:

10. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 466,66 eur v súvislosti s úspešným uplatnením porušenia práva zo strany žalovaného na základe na základe rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 29C/415/2015.

11. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súd úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovené týmto zákonom osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti týmto zákonom osobitnými predpismi zodpovedá.

12. Súd konštatuje, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 29C/405/2015 žalobca úspešne uplatnil porušenie spotrebiteľského práva., pričom sa žalovaný dopustil množstva závažných porušení spotrebiteľského práva., okrem iného aj úžery vo vzťahu k výške administratívneho poplatku (58% ročne) a s prihliadnutím na výšku požičanej sumy jeho konanie a správanie je zneužitím práva.

13. Ohľadom námietok žalovaného o nedôvodnosti žaloby a nesplnení podmienok zákona pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 371/2018, ktorý uvádza, že v prípade spotrebiteľskej legislatívy je popri gramatickom výklade namieste použiť aj výklad teologický v súlade so zmyslom právnej úpravy, ktorý je v tomto prípade determinovaný princípom potreby zvýšenej ochrany spotrebiteľa. Ten vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán.

14. Súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR zo dňa 17.2.2016 sp.zn. I.ÚS 548/2015, podľa ktorého zákaz bezdôvodného obohatenia patrí svojou povahou do kategórie základných a všeobecných princípov, na ktorých stojí od nepamäti celý kontinentálny právny poriadok.

15. S poukazom na vyššie uvedené s ohľadom na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné.

16. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia súd prihliadol k písomnej výpovedi žalobcu, v ktorej ozrejmil a doplnil svoje dôvody, pre ktoré považuje finančné zadosťučinenie v danom prípade za taký systém jeho ochrany, nápravy a satisfakcie, ako je to účelné a potrebné. Súd s prihliadnutím na doplnenie tohto jeho odôvodnenia žaloby je presvedčený, že žalobcovi tento nárok patrí a je dôvodný vo výške, ktorú požaduje, a ktorá výška je sumou, ktorú by musel uhradiť, pokiaľ by sa nebol v pôvodnom konaní aktívne domáhal ochrany svojich práv pred súdom., a ktorá suma bola by bezdôvodným obohatením na strane žalovaného. Skutočnosť, že žalobcovi bolo priznané právo na to, že úver je bezúročný a bezpoplatkov a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, je závažnou okolnosťou, pre ktorú súd poskytuje žalobcovi ochranu jeho práv aj v tomto konaní.

17. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovení §§ 255 a 262 CSP., podľa ktorých súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

18. Súd ustalauje, že žalobca mal vo veci plný úspech, a preto mu priznal voči žalovanému nárok na 100% náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresný súd Prešov. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha. (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné

uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má

vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 CSP).